

[Elisabeth Arnold]

Derfor er det nødvendigt, at Sundhedsstyrelsen og ministerens ministerium går alvorligt ind i overvejelser om, hvad kan man forlange af dokumentation, herunder om det er rimeligt f.eks. at forlange dokumentation for uskadelighed, når det faktisk er sådan, at det absolutte fravær af enhver risiko ikke kan bevises.

Sundhedsministeren (Ester Larsen):

Ekstreme situationer er det umuligt at undgå gennem lovgivning. Hvis mennesker indtager så meget gulerodssaft, at de dør af det, tror jeg ikke, det er en minister muligt at forhindre det.

(Kort bemærkning).

Køpke Christensen (FP):

Jeg forstår ikke rigtig fru Elisabeth Arnolds bemærkninger i denne sammenhæng, for uanset hvad man indtager, er alt, hvad der overdri- ves, jo usundt, og derfor ved jeg ikke, hvor fru Elisabeth Arnold vil hen i denne sag.

Jeg stillede det spørgsmål, om Sundhedsstyrelsen er vidende om, hvorvidt naturpræparater har været medvirkende til sygdom af grovere karakter og måske i yderste konsekvens dødsfald. Mig bekendt er det ikke forekommet, men jeg vil gerne stille ministeren spørgsmålet endnu en gang.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Hr. Køpke Christensen spurgte, hvor jeg vil le hen i denne diskussion, og det skal jeg såmænd fortælle hr. Køpke Christensen.

Jeg er ude på at bevare sundhedssystemet og Sundhedsstyrelsens gode renommé. Når man indfører en godkendelsesordning for naturlægemidler, skal det være sådan, at de oplysninger, der står på emballagen eller på etiketten, er noget, folk har tillid til, og det er det i almindelighed, når det er Sundhedsstyrelsen, der har godkendt de oplysninger, der står. Derfor skal dokumentationen selvfølgelig også være i orden, sådan at folk ved, at de oplysninger, der står, er rigtige. Så det er såmænd bare for at værne om sundhedssystemets renommé, at jeg stillede disse spørgsmål, og jeg vil fortsætte med at stille dem i Sundhedsudvalget, når dette lovforslag nu skal til behandling i udvalget.

Sundhedsministeren (Ester Larsen):

Til ære for hr. Køpke Christensen vil jeg gentage, hvad jeg sagde før. Sundhedsstyrelsen mener ikke i dag, at den måde, ordningen har fungeret på, har givet anledning til større sundhedsmæssige betænkeligheder.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Sundhedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af lovforslag nr. L 41:

Forslag til lov om ændring af lov om social bistand. (Ændring af reglerne om kontanthjælp til unge og grundydelsen).

Af socialministeren (Else Winther Andersen).

(Fremsat 9/10 91).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Jan Petersen (S):

Da fru Pernille Forchhammer ikke kan være til stede i dag, skal jeg på vegne af Socialdemokratiet og vores ordfører fremlægge vores synspunkter vedrørende lovforslaget.

Socialdemokratiet kan ikke støtte lovforslaget; vi mener, det er et af regeringens ideologiske bluffnumre, og vi ser også den tydelige sammenhæng med de sociale nedskæringer, som regeringen søger at gennemføre gang på gang.

Det er et ideologisk forslag, fordi det går ud på at øge forskellene mellem mennesker i samfundet, og fordi det bygger på et menneskesyn og en samfundsopfattelse, der siger, at mennesker uden arbejde og uddannelse kan tvinges ud af det sociale system og i gang, hvis bare

[Jan Petersen]

man forringer deres indkomstniveau tilstrækkeligt.

Der er tale om et bluffnummer, fordi ministeren i bemærkningerne gentagne gange forsøger at fremskaffe en saglig og stueren argumentation for disse urimelige nedskæringer. F.eks. bemærkningernes allerførste linie, hvor der står, at dette forslag fremsættes som »et led i bestræbelserne på at øge incitamentet for kontanthjælpsmodtagerne til at komme ud af passiv forsørgelse. . .«.

Målsætningen er der ikke noget galt med – den kan vi tilslutte os helt uden problemer – men vi vil give kontanthjælpsmodtagerne et aktivt tilbud om job eller uddannelse i stedet for at gå denne vej.

Det er der ikke tale om. I det foreliggende forslag benytter ministeren en udmærket målsætning til at skære yderligere i den kontante hjælp, samfundet giver til personer, der desværre ikke har kunnet finde plads på arbejdsmarkedet eller i uddannelsessystemet.

Der er ikke noget aktiverende tilbud i dette lovforslag. Tror ministeren virkelig, at kontanthjælpsmodtagerne vil have nemmere ved at få arbejde eller uddannelse, alene fordi de får mindre at leve for? I værste fald er den eneste aktivering, dette lovforslag kan befordre, en stigning i kriminaliteten.

Ministeren skriver, at forslaget nok vil få de unge til at blive dagpengeforsikret, så snart de kommer i arbejde. Hvorfor? Hvis de unge har haft arbejde i 12 måneder, kan de få almindelig kontanthjælp for unge over 23 år, men så har de også haft arbejde længe nok til at kunne få dagpenge. Hvis de ikke har haft arbejde længe nok til at kunne få den høje kontanthjælp, har de heller ikke haft arbejde længe nok til at kunne få dagpenge.

Dette forslag ændrer, så vidt jeg kan se, derfor ikke de unges motivation til at dagpengeforsikre sig.

Socialdemokratiet var sidste forår med til at skærpe kravene til unge under 23 år. Dengang var forudsætningen, at der samtidig blev gennemført aktivitetstilbud for samme gruppe. Vi synes, det er lige lovlig hurtigt, at regeringen kommer med ønske om endnu en stramning, og vi mener ikke, det gavner nogen, at reglerne hele tiden skal laves om.

Socialdemokratiet mener, det er usympatisk, at regeringen fremsætter et lovforslag, som en-

sidigt rammer de svageste. Men det er endnu mere usympatisk, at man forsøger at finde saglig argumentation for forringelserne. Hvorfor ikke stå ved sin ideologi, kalde besparelserne ved rette navn, stå frem i offentligheden og gøre klart, at De Konservative og Venstre mener, at det er bedre at skære på levevilkårene hos de mennesker, der ikke er plads til på arbejdsmarkedet eller i uddannelsessystemet, end at sikre en solidarisk finansiering af reelle job- og uddannelsestilbud også til kontanthjælpsmodtagere? Fortæl dog, at dette her kan komme til at koste én, der hidtil har kunnet få udmålt sin kontanthjælp efter en indtægt, der var over SU-niveaue, op til 5.000 kr. pr. måned. Fortæl det. Det er det, der står i forslaget. Det er usympatisk, og det oser af borgerlig ideologi. Regeringen er bedst tjent med at bekende kulør i stedet for at bilde folk ind, at dette her er aktivering.

På den baggrund skal jeg sige, at vi ikke kan støtte lovforslaget.

Pia Christmas-Møller (KF):

Dette forslag bidrager til tre forskellige målsætninger. For det første understøtter det bestræbelserne på at øge incitamentet for unge kontanthjælpsmodtagere til at komme ud af passiv forsørgelse, og dermed falder forslaget ind i den generelle aktiveringslinie, som vi ønsker på dette område.

For det andet øger forslaget unges incitament til at tegne en arbejdsløshedsforsikring, så snart de er i mere end helt kortvarigt arbejde.

Endelig for det tredje, hvilket ikke er uvæsentligt, bidrager forslaget med besparelser på finansloven.

Af disse grunde kan jeg sige, at vi fra konservativ side støtter lovforslaget.

Eva Kjer Hansen (V):

I Venstre vil vi gerne øge incitamentet for unge til at være aktive frem for at hænge fast som passive modtagere af kontanthjælp, og vi vil gerne have, at der er en motivation til selv at sørge for at forsikre sig mod arbejdsløshed. Det kan vi gøre ved, at det bliver mindre attraktivt at være i kontanthjælpssystemet, det vil sige stramme kravene til, hvornår man kan få kontanthjælp, og hvilke beløb man som ung er berettiget til. Derfor synes vi i Venstre, at dette er et godt lovforslag.

[Eva Kjer Hansen]

For det første lægger det op til, at den unge under 23 år for at blive berettiget til den almindelige grundydelse skal have haft en indtægt, der svarer til 80 pct. af dagpengesatsen i et vist antal måneder i en sammenhængende periode. For unge under 21 år er denne periode 12 måneder, og for unge over 21 og under 23 år kræves der jo kun 3 måneder. For det andet lægger lovforslaget op til, at 9-måneders-reglen strammes op, så man allerede efter 6 måneder får nedsat grundydelse.

Vi synes, det er vigtigt at skærpe indtægtskravene for unge for klart at sige til de unge, at det ikke er en god idé at gøre sig afhængig af dette system. Vi vil allerhelst undgå, at de unge nogen sinde havner i det passive forsørgelses-system, for erfaringen viser, at er man først blevet vant til den passive forsørgelse, er det utrolig svært at bryde ud fra det igen og komme i arbejde igen.

Venstre synes, at dette er et godt lovforslag, og vi ser frem til en positiv udvalgsbehandling.

Villy Søvndal (SF):

Regeringens forslag vil ganske kort betyde endnu flere unge på det, vi kalder den lave grundydelse, altså på sultecirkulærets 2.269 kr. om måneden. Det sker dels ved et skærpet indtægtskrav – en månedlig indtægt på 80 pct. af dagpengene – dels ved, at den unge efter en hjælpsperiode på 6 måneder imod nu 9 måneder skal ned på den lave grundydelse.

Jeg skal allerede nu sige, at SF går imod dette forslag.

Salgsargument nr. 1 er, at det skal ses som et incitament – det har begge de to foregående ordførere også været inde på – til at komme ud af kontanthjælpen og på den måde vel i virkeligheden en slags hjælp til den unge. Jeg er nu ikke helt sikker på, at man ville få det svar, hvis man gjorde sig den umage at spørge de unge.

Det er jo en ganske bagvendt argumentation. Det er ikke de unge, der mangler incitament til at komme i arbejde; det er i arbejdslivet, der ikke er plads. Det er de mange uddannelsespladser, der mangler. Det er derfor, ledighedstallene stiger i øjeblikket. Det er de uddannelsesafviste, der kommer på bistandshjælp hvert år fra maj til september, fordi de ikke fik den uddannelse, de i øvrigt var motiveret til. Det er de unge, der ikke fik den ønskede lære- eller praktikplads, der ender på bistand.

Derfor er det ulogisk og urimeligt at straffe de unge økonomisk i stedet for at skaffe dem adgang.

Jeg hørte også på Venstres ordfører, at det var målet at skaffe dem adgang, men der ligger intet i denne sammenhæng, der skaffer adgang hverken til arbejdsmarkedet eller uddannelse.

Hvis man endelig vil det, er midlet flere ordinære job såvel i den offentlige som i den private sektor, det er nye handlemuligheder også i kommunerne, det er et opgør med kommunalfuldmagten, der sætter snævre grænser for aktivitet og handlemulighed, og det er et bredere arbejdsbegreb end det, der nu er kendt, hvor man anerkender, at nogle af de ting, de unge går rundt og laver, faktisk er arbejde, faktisk er nyttigt, faktisk er med til at udvide vore værdier i samfundet.

Ministerens argument nr. 2 går ud på at tilskynde de unge til at blive dagpengeforsikret. Det sker samtidig med, at regeringen i øvrigt indsnævrer adgangen til dagpengene, og samtidig med – det har vi jo tidligere foreslået fra SF – at det skulle være lettere for bistandsklienter at opnå dagpengeadgang. Det er der heller ikke nogen åbning i forhold til.

Ministeren anfører i sine bemærkninger, at de unge jo ikke har etableret sig med store faste udgifter, bl.a. boligudgifter. Det synes at være det sted i bemærkningerne, hvor vurderingen har det største skær af realisme, men det er også lidt svært for en ung bistandsklient just at etablere sig med en stor bolig. Vi diskuterer jo ikke luksuspøblemer; vi diskuterer mennesker, der lever på et absolut minimums-overlevelseshniveau.

Ministerens salgsargument nr. 3 går ud på, at det skulle være i overensstemmelse med aktiveringspolitikken. Det er igen bagvendt. Hvis aktiveringspolitikken lykkes, er der ingen grund til at indsnævre den periode, inden man bliver puttet ned på den lave hjælp – så er der ingen grund til at bruge pisk.

Det eneste argument, der er reelt i ministerens række, er vel, at dette forslag skaber forskel, og det må man sige: det skaber forskel, så det forslår. Med 2.269 kr. om måneden at leve for er der i forhold til lavtlønsområdet en voldsom forskel. Vi frygter i SF, at de unge vil reagere på den situation, at de ikke alene udelukkes fra arbejdsmarkedet, men oven i købet straffes økonomisk. Det er ikke et samfund som det danske værdigt.

[Villy Søvndal]

Efter vores opfattelse er forslaget et meget uelegant forsøg på at sælge varen »fordingelser på det sociale område« som en social reform. Det ville være mere præcist og reelt at skrotte de positive formuleringer og komme frem med det, der er hensigten, nemlig at spare ved at poste endnu flere unge over på et levestandardniveau, der ligger langt, langt under det, det øvrige samfund har.

Jeg har antydnet, at SF vil stemme imod lovforslaget.

Tom Behnke (FP):

Dette forslag er unægtelig et forslag, som radikalt gør op med de nuværende beregningsmodeller. Det er Fremskridtspartiets holdning, at det er nødvendigt at få strammet op, og vi ser dette forslag som en af de måder, man kan gøre det på.

Vi havde gerne set andre metoder bragt i anvendelse, men det kan være, vi får lov til at se dem senere på året. Vi havde f.eks. gerne set, at ordninger svarende til de forsøgsordninger, der kører i forskellige kommuner om arbejdspligt for kommunen som forudsætning for at få penge, blev gennemført som en lovfæstelse. Det ville unægtelig bevirke, at mange, der lurker på systemet, hurtigt ville finde et arbejde efter eget ønske. Og det ville endvidere bevirke, at kommunerne fik udført nogle af de mange opgaver, som ligger og venter.

Her skal vi dog passe på at skelne imellem, at man sætter de unge i gang med et stykke arbejde, for at de kan få deres bistandshjælp, og så den anden måde, nemlig at foretage en regulær ansættelse af de pågældende i kommunen. Det sidste må vi tage stærkt afstand fra; vi har ganske enkelt ikke råd til at ansætte flere i den offentlige sektor, tværtimod.

Så sent som af sidste nummer af Dansk Industri fremgår det da også tydeligt, at udvidelsen af antallet af offentligt ansatte er sammenfaldende med antallet af ledige i landet. Jo flere offentligt ansatte, jo flere arbejdsløse vil der også være i samfundet.

Hvad angår det konkrete forslag, som foreligger her i dag, vil jeg gerne spørge, hvorfor man regner med, at det vil motivere folk til at melde sig ind i en a-kasse og blive dagpengeforsikret. Efter min overbevisning vil enhver, der har en indtægt af nævnte størrelse, melde sig ind i en a-kasse – og vel egentlig også ender

– når det er tydeligt for enhver, at man kan få flere penge ved at stå i en a-kasse end ved at komme på bistandshjælp. Så hvorledes vil dette forslag skærpe unges motivation for at melde sig ind i en a-kasse?

I øvrigt er arbejdsløshedsunderstøttelse jo også betalt af skatteydermidler, så forskellen er vel ikke så stor. Jeg vil endda forbeholde mig retten til at tro, at det vil give staten større udgifter, at folk melder sig ind i en a-kasse, end at de går på bistandshjælp. Men det kan vi jo finde ud af under udvalgsbehandlingen.

Bente Juncker (CD):

Det forslag, ministeren har til debat i dag, er jo et rent besparelsesforslag. Det kan så være, hvad det vil, og det kan man synes om eller lade være, men jeg vil have lov til at sige, at jeg synes, selve forslaget – ikke dets indhold – er ualmindelig elendigt skrevet. Det kan ikke være meningen, at hver anden gang vi har et lovforslag hernede, skal man slå op i bøger og ringe rundt til ministerierne for at finde ud af, hvad der egentlig står i forslaget.

Det, der burde have stået, er, at nu skal man altså op på dimittendsats, og nu skal man tjene 5.000 kr. mere om måneden, for ellers kan man ikke komme på grundydelsen. Man kan ikke forstå bemærkningerne og lovteksten uden at gå tilbage i gammel lovtekst og uden at se på alle satserne. Hvorfor i alverden kan man ikke ofre det, det koster, når lovforslaget er så lille, også at få disse oplysninger med? Det er ret surt, synes jeg.

Men så til selve lovforslaget. Jamen hvis man skal tjene 5.000 kr. mere om måneden, melder man sig da ind i en a-kasse. Hvad er så formålet med, at nu skal vi have alle til at melde sig ind i en a-kasse, og nu skal vi rigtig gøre noget for ungdommen, og vi skal ikke have dem på passiv ydelse og passiv forsørgelse, som Venstres ordfører sagde?

Jeg kan blive helt syg over det, for hvis vi nu havde klaret de 7.000 praktikpladser, som mangler, havde vi i hvert tilfælde ikke haft så mange på passiv forsørgelse. Det er jo det samme problem hvert år ved denne tid: så er der 5.000, så er der 6.000, så er der 7.000, der ikke er kommet ud og har fået en læreplads, og de fylder altså op i systemet.

Hvad angår den generelle regel i lovforslaget om, at man går fra 9 til 6 måneder, må jeg

[Bente Juncker]

stille det spørgsmål: Hvad sker der så, når man har gået i 6 måneder? Det spørgsmål vil jeg gerne stille ministeren. Sker der så noget ud over de ord, der står i lovforslaget? Hvad sker der så? Siger man, nu skal du altså ud og lave noget for din kontanthjælp, nu har vi sørget for at få dig ud af systemet, nu vil vi sørge for at få dig i gang? Hvilke initiativer sætter man i gang efter de 6 måneder? Stiller man krav til de 30- og 40-årige om, at hvis de vil blive på de 9 måneders ydelse, må de tjene nogle af pengene selv i en daginstitution som hjemmehjælper-suppleant eller som føl, således som statsministeren har sagt det?

Hvad har man egentlig tænkt sig at stille op, for der er ikke nogen gulerod i at komme ned på de 6 måneder? Det er et rent besparelsesfor-slag; der sker ikke en pind. Det ville altså være rart, hvis der kunne ske noget, om ikke for andre så for dem, det går ud over. Hvad har rege-ringen tænkt sig, hvis vi går med til en bespa-relse af den karakter? Skal folk så bare ud til nul og niks, eller har regeringen tænkt sig at tage nogle af de initiativer op, som jeg har nævnt ved tidligere lejligheder med, at det var på tide, at der blev stillet krav om, at folk på kontanthjælp tjente nogle af deres penge selv, så de fik en følelse af, at man faktisk havde brug for dem? Det får de ikke af dette forslag.

Svaret er meget afgørende for, hvordan CD vil forholde sig ved tredjebehandlingen. Jeg er klar over, at det vil give 120 mio. kr. i alt, men det er altså ikke nok, når vi har et hav af men-nesker på passiv forsørgelse.

Vi kan da ikke være bekendt år ud og år ind bare at skære ned. Nu ved jeg godt, at den ty-piske kontanthjælpsmodtager kun får hjælp 6, 7, 8 måneder, men alligevel! Kunne vi dog ikke snart få nogle initiativer frem og få talt med fagforeningerne, så der kan ligge trykeds-garantier for dem, der er i arbejde, og så vi kunne få gang i specielt de lidt ældre kvinder, for de vil gerne selv.

Hvis vi skal gå med i sidste fase af en sådan besparelse, må jeg efterlyse, hvad der skal ske med de pågældende mennesker. Er de tabt? Får de et tilbud, eller hvad?

Lone Dybkjær (RV):

Jeg har lyttet meget omhyggeligt til det, fru Bente Juncker har sagt, og vil blot nøjes med at konstatere, at jeg er fuldstændig enig med hen-de.

Socialministeren (Else Winther Andersen):

Det er fra flere sider i folketings salen blevet sagt, at dette forslag ikke var det mest aktive-rende, man havde set. Det er rigtigt, at det er et besparelsesfor-slag, men et besparelsesfor-slag, hvorefter vi skal finansiere nogle uddannelses-pladser og nogle aktiveringstiltag for de 21-24-årige, så på den måde hænger tingene noget sammen.

Der har været talt en del om, at de unge mennesker skulle melde sig ind i en a-kasse, og hvad der skulle motivere dem til det. Jeg tror virkelig, de unge er motiverede, for jeg tror nemlig ikke på, og det kan jeg medgive flere af ordførerne, at de unge ønsker at være på kon-tanthjælp, de vil meget gerne i gang.

Der er fra to ordføreres side blevet talt om aktivering, og jeg har lyttet mig til, at det drejer sig om de forsøgsprojekter, der er i gang, og om der er brug for alle. Vi har syv kommuner i gang, og man venter på resultater derfra for at se, dels hvordan det er gået, og dels om der også kan komme en noget anden opfattelse af ordet arbejde ud af det.

Vi er nu begyndt at samle de første erfarin-ger ind, men det varer lidt endnu, inden vi kan komme med et resultat. Det er først her i løbet af foråret, man rigtig er kommet i gang i kom-munerne, men jeg vil medgive ordførerne, at det bliver interessant at se af resultaterne, om det er den vej rundt, vi skal, for det er rigtigt, at det drejer sig om at komme i gang, og det er også det, man har gjort med de 18-19-årige, og fra januar får vi de 20-årige med.

Derudover er vi gået i gang med forhandlin-ger om, hvordan vi får de 21-24-årige i gang på arbejdsmarkedet, så det er hele tiden rege-ringens målsætning, at vi skal gøre, hvad vi kan for, at folk kan komme ud på arbejdsmarkedet. Jeg mener bare, det er vigtigt, at det er de unge, vi begynder med, så de får en arbejdsmarkedserfaring og arbejdsmarkedstilknytning. Hen ad vejen må vi så arbejde videre på at få alle grup-per i gang.

Nu går lovforslaget formodentlig i udvalg, og dér er vi indstillet på at være positive over for at svare hurtigt på de spørgsmål, der kom-mer, så vi kan få en dialog i gang.

(Kort bemærkning).

Villy Søvnald (SF):

Først en ros til socialministeren. Jeg synes,

[Villy Søvndal]

det er bemærkelsesværdig klart at sige, at det ikke er et aktiveringsforslag, men et besparelsesforslag. Det var sådan nogenlunde direkte citeret.

Så kan jeg ikke forstå sammenhængen for de 21-24-årige. De skal have et tilbud efter en periode på 12 måneder, men efter forslaget her nedsættes den periode, hvorefter man bliver flyttet ned på den lave grundydelse, fra 9 måneder til kun 6 måneder, så der er da vist noget, der skal koordineres.

Det er meget smukt at have en målsætning om, at de unge skal ud af bistandshjælpen, virkeligheden er bare den stik modsatte, nemlig at vi på trods af aktiveringsforanstaltninger har et stigende antal kontanthjælpsmodtagere på grund af den generelt stigende arbejdsløshed, så det hænger ikke sammen.

For at imødekomme de lidt bløde taler fra CD og De Radikale synes jeg, at det måtte være spændende, hvis aktiveringsforslagene kom først, der er intet aktiverende i dette forslag.

(Kort bemærkning).

Jan Petersen (S):

Jeg synes, det var nogle interessante spørgsmål, som fru Bente Juncker rejste, specielt hvis vi kunne tage udgangspunkt i, at dette forslag vedrører den ydelse, folk skal have, og bygger på den tankegang, at lavere ydelser i sig selv fremmer en motivering for andre aktiverings-elementer, som debatteres i forbindelse med et andet lovforslag. Vi tager del i diskussionen. Vi er parter i det forlig, som gik forud for genfremsættelsen af lovforslaget om aktivering af de 21-24-årige. Det, der bliver interessant i forbindelse med fru Bente Junckers spørgsmål, er, at regeringen også benytter lejligheden til at nedsætte selve ydelsen fra 9 til 6 måneder, uden at der noget sted, så vidt jeg ved, er nogen ideer eller overvejelser om forslag, som skal aktivere den gruppe, fru Bente Juncker omtalte som dem over 24 år: piger og mænd, som gerne vil i gang, men som er på passiv forsørgelse. De skal kun rammes, ingen aktivering for dem.

Så jeg må komplimentere for spørgsmål, som det bliver interessant at få en besvarelse af. Vi skal også til at overveje aktiveringen af dem over 24 år.

Bente Juncker (CD):

Jeg vil også gerne sige tak, fordi socialministeren så tydeligt sagde, at det var et besparelsesforslag. Så ved vi, hvad vi har med at gøre.

Men jeg spørger socialministeren: Hvorfor kan vi ikke snart få en forståelse med fagforeningerne, så vi kan sende nogle ud, der skal give en ekstra hånd? Hvorfor kan vi ikke få en garanti for, at der ikke bliver fyret nogle ansatte? Hvorfor kunne kommunerne og staten ikke gå foran? Alle ved jo godt, at jeg ikke taler for flere offentligt ansatte. Det er ikke mit ærinde, men hvorfor tager vi ikke de to områder, hvor vi ved der er behov for, at der kommer en ekstra hånd, nemlig på daginstitutionsområdet og inden for ældresektoren, og siger til nogle af alle kvinderne på kontanthjælp: Hvis du tager 3-4 timer hver dag, får du 9 måneder på den høje ydelse, eller du får et ekstra tillæg, så har du tjent de penge selv og kan føle, at du har gjort noget?

Jeg vil altså sige til Venstres ordfører, som heroppefra sagde, at der i det, Venstre kom frem med, lå, at vi nu skulle have alle mennesker i arbejde, og at de unge ikke skulle gå på passiv ydelse, at der jo ikke er arbejde til alle, der er jo ikke fuldtidsjob til alle dem, som er ledige. Den gruppe, der her er tale om, er der ingen der vil have, så vi er forpligtet til at gøre en ekstra indsats og sige: Hvis du kan gøre noget 2-3 timer i starten, hvor du får kontanthjælp, kan du måske efter 2-3 år få varig beskæftigelse – måske.

Socialministeren (Else Winther Andersen):

Det er til fru Bente Juncker, der direkte spurgte om at få en forståelse med fagforeningerne for at få flere i gang. Vi er ved at lave en aftale med Husligt Arbejder Forbund om en følordning hos hjemmehjælpen, og det er en tanke, jeg i hvert fald er meget optaget af, fordi man også på den måde kan få unge i gang, så de kan komme i lære hos, hvad jeg plejer at kalde en god husmoder. Så de tanker, fru Bente Juncker er fremme med, er noget, vi arbejder meget intenst med for øjeblikket.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling

vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Ivar Hansen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op- hold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Første behandling af lovforslag nr. L 49:

Forslag til lov om ændring af lov om boligbyggeri. (Kvoter for 1992. Ændrede regler for opløsning, afhændelse og pantebrevsudstedelse. Accessorisk virksomhed. Ændrede udlejningsregler. Stramning af regler for overdragelse af andelsboliger).

Af boligministeren (Svend Erik Hovmand).
(Fremsat 9/10 91).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Lissa Mathiasen (S):

Da vores ordfører, fru Grete Schødts, ikke har mulighed for at være til stede, skal jeg på hendes vegne komme med nogle kommentarer til det lovforslag, der er fremsat. Forslaget er delt op i fem områder, og derfor vil det vel også være rimeligt at tage de enkelte områder for sig.

Det første er spørgsmålet om kvoter for 1992 for det støttede byggeri. Forslaget medfører en beskæring af kvoten for det almennyttige byggeri på 2.000, for andelsboligerne på 1.000 og for ungdomsboliger på 500, og det vil sige en reduktion fra 11.500 til 8.000 boliger. I samme forbindelse foreslås det, at man ophæver fastfrysning af rammebeløbene med udgangen af 1991.

Vi er i Socialdemokratiet noget forundrede over, at man ikke synes, det er nok så interessant at få gjort op, hvad det reelle boligbehov er, og bruge det som udgangspunkt for en kvotefastsættelse. Vi synes, man i den givne situation både har boligpolitiske og beskæftigelsesmæssige hensyn at tage, og derfor mener vi, at det er rigtigt at kigge på det reelle behov, selvfølgelig også ud fra, at vi heller ikke finder det rimeligt, at der bliver bygget boliger, der

ikke er efterspørgsel efter. Men som sagt finder vi, det ville være rimeligt at få klarlagt det konkrete behov og derefter forholde sig til, hvor stor kvoten så bør være.

I forbindelse med rammebeløbene synes vi, det ville være rimeligt – og det er en gentagelse fra de senere års forhandlinger; nu gør vi det én gang til – om vi fik en diskussion af, om der eventuelt var bedre styringsinstrumenter end dem, vi kender i dag. Det vil vi meget gerne have at man tager fat på i forbindelse med udvalgsarbejdet i stedet for blot at kigge på de rammebeløb, vi kender i dag.

Det andet punkt er ændrede regler for opløsning af almennyttige boligselskaber, afhændelse af ejendomme samt pantebrevsudstedelse. Det forslag betragter vi som en forenkling, og det kan vi støtte.

Det tredje punkt er ændret formålsbestemmelse for almennyttige boligselskaber. Der er ingen tvivl om, at baggrunden for præciseringen af formålsbestemmelsen er et ønske om at fastholde boligselskaberne på deres hovedopgave: at opføre og administrere almennyttige boliger. Vi kan ikke i Socialdemokratiet umiddelbart støtte denne præcisering. Vi er naturligvis enige i, at hovedopgaven for de almennyttige selskaber er at opføre og administrere almennyttige boliger, men vi ønsker f.eks. også, at man kunne få adgang til at sælge know-how i udlandet i overensstemmelse med ønsket om at sikre en øget eksport, f.eks. systemeksport.

Ministeren lægger også i den sammenhæng op til, at der skal laves en ny bekendtgørelse om, hvilke tillægsopgaver man kan forestille sig i tilknytning til boligselskabernes hovedopgaver. Jeg synes nok, at vi under udvalgsarbejdet har brug for at få klarlagt, hvad man forestiller sig der skal stå i sådan en ny bekendtgørelse.

I det fjerde forslag – om ændring af udlejningsreglerne – er der nogle uklarheder, som vi godt vil have afklaret under udvalgsarbejdet.

Det sidste forslag – om overdragelse af andelsboliger – er et led i den politiske aftale om boligpolitikken, som blev indgået i foråret, og på den baggrund kan vi selvfølgelig støtte den del af det.

Som sagt er der nogle ting, som vi synes der er grundlag for at få gennemdrøftet i forbindelse med dette lovforslag, således at vi kan være